

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 4

6. vsk

3.8.2009

Evankeliumin mukainen julistus johtaa ihmisen Kristuksen luokse

Evankeliumin mukainen julistus tunnustaa Jumalan armon suuruuden ja samalla Jumalan pyhän vanhurskauden. Evankeliumin mukainen julistus puhuu Jumalan pyhydestä mutta se ei johda ihmisiä lain orjuuteen. Sen sisältönä on sanoma pelastuksesta, joka annetaan täysin ilmaiseksi, mutta se ei tee synnistä vähäpätöistä tai kevyttä asiaa.

Evankeliumin mukainen julistus ei anna kunniaa ihmiselle vaan se antaa kunnian Jeesukselle Kristukselle. Evankeliumin mukainen julistus ei tee ihmisestä mitään, mutta Kristuksesta se tekee kaiken.

Evankeliumin mukainen julistus opettaa, että ilman Kristusta ihmisellä ei ole elämää. Hän on joka päivä täysin riippuvainen Kristuksesta ja sanoo Kristuksesta: ”Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, armoa armon lisäksi” (Joh. 1:16).

Evankeliumin mukainen julistus ei johda ihmistä lain alle vaan Jeesuksen luokse. Evankeliumin mukainen julistus iskee jatkuvasti maahan ihmisen omavanhurskauden yritykset.

Evankeliumin mukainen julistus ei peitä Jumalan lain vaatimuksia, vaikka Jeesuksen veri peittääkin ihmisten synnit. Se pitää uskovien silmien edessä Jumalan tahdon niin että ihminen jatkuvasti kysyy: ”Kuka on tähän kelpollinen?” (2. Kor. 2:16). Ja samalla evankeliumin mukainen julistus kirkastaa Kristusta jatkuvasti niin, että uskova sanoo: ”Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen, ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat.” (Room. 3:22.)

*Otteita A. W. Pinkiltä (1886–1952)
(Suom. POM)*

5. valtakunnallinen Kristus-juhla 8.–9.8.2009

Jyväskylässä kristillisellä opistolla, ks. s. 12–13.

Evankeliumi Jes. 53:n mukaan

Evankeliumin opintoyhdistys ry ja Yhteistyöryhmä

Meerin mietteitä

Jumala näkee kaiken

Syntymäpäivien yhteyteen sopii hyvin Psalmi 139, jossa kerrotaan kuinka Jumala muovasi ihmisen äidin kohdussa pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Psalminkirjoittaja huudahtaa: ”Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitän sinua siitä” (Ps.139:14 KR 92).

Jumalalla on ollut tiedossaan kaikki elämämme päivät jo ennen meidän syntymäämme. Hänellä on ollut hyvä suunnitelma elämämme varalle.

Kuinka suurta häpeää ja pelkoa tuottaakaan tieto siitä, että Jumala näkee tarkalleen meidän harharetkemme ja salaisimmatkin ajatuksemme. Hänen kasvojensa edestä ei kukaan voi paeta. ”Hänen silmänsä näkevät kaiken, hänen katseensa tutkii ihmissydämet”, sanoo psalmista (Ps. 11:4). Jumala on täysin tietoinen siitä, kuinka pahoja me olemme.

Mutta Sanassa on riemullinen lohdutuksen sanoma:

”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista” (Jes. 43:25 KR 38).

Hän antaa meille synnit anteeksi. Joka vuosi vietämme pääsiäistä muistaen, mitä Jeesus on tehnyt. Läpi vuoden me kiitämme Jeesuksen uhrikuolemasta ja iloitsimme ylösnousemuksen ihmeestä.

Sovitustyönsä ja ylösnousemisensa jälkeen Jeesus puhutteli opetuslapsiaan veljikköön ja Jumalaa hän kutsui Isäkseen ja opetuslasten Isäksi (Joh. 20:17). Jeesuksen tähden meillä on oikeus ja turvallinen luottamus kutsua Jumalaa Isäksi.

Me voimme vain hämärästi tajuta, mitä merkitsee olla Taivaan ja maan Herran rakas lapsi.

Miten turvallista onkaan tietää, että Jumalan katse seuraa meitä, missä ikinä olemmekin. Ei ole niin pimeää tai vaarallista paikkaa, missä Herra ei olisi kanssamme.

Myöskään mikään synti ei voi peittää Jumalan kasvoja meiltä, kun turvaamme ja luotamme Jeesukseen Vapahtajaamme. Sydämessämme on anteeksiantamuksen lepo ja rauha.

Psalmin lopussa kirjoittaja rukoilee, että Jumala tutkisi, koettelisi ja ohjaisi lastaan taivastiellä, niin että varmasti tullemme perille.

Kiitämme Herraa virren sanoin:

*Jo ennen syntymistäni
näkivät minut silmäsi.
Vaiheeni kaikki tulevat tiedossas,
Herra, olivat,
ja joka ainut päiväni
on kirjoitettu kirjaasi.*

*Sinua, Herra, ylistän,
minulle annoit elämän.
Armosi runsaat lahjat soit,
kun minut ihmiseksi loit.
Oi Herra, turva ainoa,
sinua tahdon seurata.*

Meeri Auramo

Kristityn Foorumi

Kerää, tutkii ja julkaisee tietoa kristillisyydestä sekä auttaa ja tukee kristittyjä erottamaan oikeat opit vääristä.

www.kristitynfoorumi.fi

Pääkirjoitus

Häpeällistä seurakuntatoimintaa

Tähän pääkirjoitukseen voidaan loukkaantua, sillä tässä tehdään nyt niin kuin Paavali tekee Room. 2. luvussa. Tässä käsitellään asioita, joista apostolikaan ei mielellään kirjoittanut ja jollaisista hän toisessa yhteydessä sanoo, että jo puhumisenkin niistä on häpeällistä.

Oulun seurakuntayhtymän viime kuussa aloittama kampanja on sellaisen hengellisen vaaran läheisyyttä, että siitä on puhuttava vaikka se on häpeällistä. Emme voi vaieta kun vastuuttomat seurakuntien päättäjät eksyttävät nuoria.

Oulun tapahtumilla on taustansa. Pari vuotta sitten Helsingin seurakuntayhtymä kääntyi mainostoimiston puoleen saadakseen nuorille aikuisille sopivaa sanottavaa. Mainostoimisto kehitteli seurakunnille kampanjan, jonka kuvakieli kumpusi nuorten aikuisten kulttuurista.

”Kampanjassa haastetaan keskusteluun samaa sukupuolta olevien parien suhteista, jotta suvaitsevaisuus lisääntyisi kirkossa”, kommentoi viestintäjohtaja Seppo Simola.

Sen mukaisesti seurakuntien kampanjapaidassa kaksi nuorukaista makasi sängyssä käsi kädessä ja haarojen välissä oli peiton alla liikettä.

Viime kuussa Oulun seurakuntayhtymä aloitti kampanjansa, jossa on samoja piirteitä. Yhteistä on mainostoimiston kutsuminen seurakunnan opetuksen avuksi ja keskittyminen sukuelimiin.

Oulussa kampanjatunnuksena on naisen haarojen väliä kuvaava symboli. Tähän asti tuota kuvaa on näkynyt mm. rautatieasemien ja huoltoasemien vessojen seinissä. Siivoojat ovat koettaneet pestä kuvia pois mutta tussi ei irtoa helposti.

Sitten maalarit ovat tulleet ja peittäneet irstaat kuvat. Näin maailma tekee.

Nyt tuo kuva julkaistiin Oulun seurakuntayhtymän joka kotiin jaettavassa lehdessä Rauhan Tervehdys. Kuvan sanottiin olevan yhtymän kampanjatunnus. Oulun seurakunnissa kuvaa kutsutaan kirkkove-neeksi!

Tämä on tyrmistyttävää. Syntiä tekee jokainen. Tässä ei nyt ole siitä kysymys. Kyse on siitä, että Helsingin seurakuntien tavoin Oulun seurakunnat ovat eksyneet opetuksessaan ja johdattavat harhaan.

Miksi seurakunnat käyttävät mainostoimistoja, jotka eivät ole seurakunnan opettajia? Miksi muiden seurakuntien ja kristillisten järjestöjen taholla ollaan vaihti? Siksikö, että Oulun seurakuntayhtymän kampanja rivoudessaan ylittää puhumisen kynnyksen? Vai ollaanko menetetty ote Kristuksen evankeliumin ymmärtämiseen niin täysin, ettei näitä Jumalaa pilkkaavia kampanjoita osata arvostella ja torjua?

Paavalia lainaten voisi kysyä niiltä, jotka nämä kampanjat ovat seurakunnissa hyväksyneet: ”Kuka teidät on lumonnut? Asetettiinhan teidän silmienne eteen avoimesti Jeesus Kristus ristiinnaulittuna? – – Kuinka voitte olla noin mielettömiä?”

Väinö Malmivaaran nuorisovirttä 504 (tai jotakin vastaava laulua) pitäisi tänä aikana veisata joka kodissa joka päivä. Pyyntömme olkoon: ”Me pyydämme Henkesi kastetta ja parannusarmoa uutta.” Ja uskomme olkoon: ”Me uskomme Henkesi nostavan näin kansamme kuoleman yöstä, sen nuorison kiitosta laulavan taas Poikasi lunastustyöstä.”

Per-Olof Malk

Kiitämme ja

Kiitämme kaikkia, jotka ovat lahjoituksillaan olleet meidän kanssamme luoda tulevalle kirkolle, josta he voivat lainata meidän parasta hengellistä opetusta.

Lisätietoja puh. (019) 4100000

Evankeliumi

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Opi olemaan Jeesuksen kanssa

Olen lyhyen ajan kuluessa joutunut kaksi kertaa puhumaan eräästä raamatunkohdasta, johon aikaisemmin en ole kiinnittänyt huomiota. Siitä on tullut nyt aivan kuin ovi moneen tärkeään raamatunkohtaan.

Tuo erityinen kohta Mark. 3:14:ssa on johtanut kysymään, miten opin olemaan Jeesuksen kanssa. Siinähan sanotaan opetuslapsista, että heidät ”Jeesus kutsui olemaan kanssaan”.

Mitä Jeesus sillä kutsulla tarkoittaa? Kaiketi hän esittää saman kutsun meillekin tämän päivän opetuslapsille?

Jeesus siis kutsui olemaan hänen kanssaan – menemään lähelle häntä ja viipymään hänen luonaan, hänen seurassaan.

Meidän uskomme keskuksena on persoona, ei jokin oppi, jokin elämäntapa, systeemi tai seremonia, ei yhteisökään. Kaiken keskuksena on Kolmiykseisen Jumalan ainosyntyinen Poika, joka tuli ihmiseksi, ristiinnaulittiin syntiemme tähden, ylösnousi kuolleista, elää tänäänkin ja on nyt kohdattavissa ja puhuteltavissa.

Jokainen tämän sukupolven ihminen – siis minäkin – voin kohdata hänet. Kohtaamme hänet Raamatun sanan lupauksissa. Missä on hänen sanansa, siellä on myös hän itse.

Jotain tästä Jeesuksen kohtaamisesta ja olemisesta hänen kanssaan kuvaa meille kertomus Jeesuksen vierailusta Martta ja Marian kodissa. Maria istuutui Jeesuksen jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettaan. Vieraita palveleva Martta ei pitänyt siitä. Silloin Jeesus sanoi: ”Martta, Martta, sinä huolehdit ja hätäilet niin monista asioista. Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä

pois.” (Luuk. 10:40–42.) Se hyvä osa on vaikkapa kaikenlaisten kiireiden keskellä istuutumisessa Jeesuksen jalkojen juureen ja hänen puheensa kuuntelemisessa.

Meidän elämässämme se toteutuu kun avaamamme joka päivä Raamattumme, luemme sitä ja keskustelemme Jeesuksen kanssa. Siinä saan puhella hänelle kaikista asioistani. Kertoa niin huolistani kuin iloistani ja opetella heittämään kaikki murheeni hänen päälleen. Hän sietää läheisyyttäni ja kuuntelee. Missään tapauksessa hän ei heitä minua ulos.

Minun vaikeuteni tässä Jeesuksen luo menemisessä ja hänelle puhumisessa saattaa olla kuitenkin sisimpäni vaatimus, että minun on *koettava* hänen läsnäolonsa. Mehän veisasimme vanhassa virsikirjassa: ”Makeempi mannaa, hunajaa on hänen läsnäolonsa.” Mutta kun ei koe sitä makeutta! Raamattu tuntuu olevan kuollutta kirjainta ja puheeni kaikuu tyhjyyteen? Jatkanko vain kärsivällisesti ja opettelen odottamaan milloin ja mitä hän vastaa pyyntöihini?

Eihän minulla ole muutakaan mahdollisuutta. Pois en halua lähteä. Voin vain Pietarin sanoihin yhtyen toistaa: ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat. Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.” (Joh. 6:68–69.)

Olavi Peltola

Lehtemme pyritään julkaisemaan parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. lokakuussa.

Minun vereni vuodatetaan syntien anteeksi antamiseksi

Näistä pyhistä sanoista käy selväksi, että sekä ihmisten synnit että heidän hyvät tekonsa ovat hukkuneet, kuolleet ja kadonneet Kristuksen veren punaiseen mereen.

Näistä sanoista käy ilmi, että suurimmat synnit, mitä meillä on, ovat menettäneet voimansa tuomita meidät. Selvästi käy myös ilmi, että kristillisen elämän suurimmat ansiot ja hyvät työt ovat menettäneet voimansa vanhurskauttaa meidät. Koska Jumalan oman Pojan oli kuoltava pelastaakseen minut, niin silloin minä vaikenen siitä, mitä hyvää minä mahdollisesti olen tehnyt Jumalan edessä.

Tässä on aivan selvää, etteivät mitkään syntini voi estää eivätkä mitkään hyvät teot voi edistää sitä, että Jumala armahtaa ja vanhurskauttaa minut. Ei ole niin, että olisimme vanhurskaampia ja armahdetumpia Jumalan edessä kun hetken olemme kristillisempiä ja parempia kuin muulloin eikä ole niin, että olisimme epävanhurskaampia kun olemme vähemmän kristillisiä. Silloinhan vanhurskaus tulisi teoista – tai ainakin osittain teoista ja se olisi vain osittain Kristuksen lahjaa.

Näistä pyhistä sanoista käy ilmi, ettei mikään voi estää pahintakaan syntistä tulemasta milloin tahansa Jumalan luokse vastaanottamaan Kristuksen Jeesuksen vanhurskauden. Se vanhurskaus on ollut olemassa Kristuksen sijaiskärsimyksen suuresta sovituspäivästä alkaen. Sen tähden syntisen ei kadotetussa tilassaan, suuressa hädässään, kaikessa syntisyydessään ja täydellisessä pyhyiden puutteessa tarvitse ensin muuttua joksikin voidakseen tulla Jeesuksen luokse. Kaikki on valmistettu, kaikki on täytetty.

Tämä tarkoittaa, että saan tulla Jeesuksen luokse siinä silmänräpäyksessä kun tarvitsen häntä, ja saan tulla sellaisena kuin olen. Saan tulla niin lämpimänä tai kylmänä, niin kovana tai liikuttuneena, niin heltyneenä tai välinpitämättömänä, niin puhtaana tai epäpuhtaana kuin olen, sillä Kristus antaa kaiken lahjaksi mitä tarvitsen ja ilmaiseksi.

Kun meidät vanhurskautetaan yksinomaan Kristuksen sovitus työn tähden, ilman lain antamaa apua, ilman hyviä tekoja, niin siitä seuraa, että tilanne ei muutu elämämme aikana. Vanhurskauttamisemme syy ei voi muuttua vuosien kuluessa. Kristus vanhurskauttaa meidät joka päivä ja joka hetki niin kauan kuin me turvaudumme häneen uskossa häneen.

Me saatamme muuttua vuosien saatossa. Meillä menee yhtenä hetkenä paremmin ja toisena hetkenä huonommin. Ajatuksemme ja tekomme vaihtelevat. Mutta Kristuksen armotyön perusta, sijaiskärsimys, ei muutu. Ja kun meidän vanhurskaudemme Jumalan edessä on Kristuksen vanhurskaus, niin vanhurskaudemme Jumalan edessä on aina sama.

Apostoli sanoo: ”Jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo” (Room. 11:6 KR 38). Hän myös sanoo: ”Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi” (Room. 4:5 KR 38). Ja vielä: ”Jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut” (Gal. 2:21 KR 38).

*C.O.Rosenius
(Suom. POM)*

Taivaassa Kristus antaa hurskaan elämänsä uskovien omaksi

Vuoden 1938 raamatunkäännöksessä on tämä lohdullinen Ilmestyskirjan kohta: ”Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut. Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus.” (Ilm. 19:7–8.)

Tähän me olemme monesti turvanneet ja tätä me köyhät odotamme.

Mutta uudessa suomennoksessa vuodelta 1992 sama kohta kuuluu: ”Hänen (Kristuksen) morsiamensa on valmiina, hänen ylleen on puettu hääpuku, hohtavan valkea pellavapuku. Se pellavapuku tarkoittaa pyhien vanhurskaita tekoja.”

Tämä on hätkähdyttävää. Miksi ”pyhien vanhurskautus” on muutettu sanoiksi ”pyhien vanhurskaat teot”? Onko tässä kyse hyökkäyksestä evankeliumia ja armoa vastaan? Moni onkin hylännyt uuden käännöksen tältä osin ja pitänyt vanhaa käännöstä parempana.

Engelma vain on siinä, että tuo vanha rakas vuoden 1938 käännös ei vastaa alkutekstiä. Uuden käännöksen tekijät ovat muuttaneet tällä kohtaa suomennosta hyvin perustein. Nykyinen käännös vuodelta 1992 vastaa alkutekstiä (ja samalla muiden maiden käännöksiä). ”Se pellavapuku tarkoittaa pyhien vanhurskaita tekoja” on sanatarkka suomennos Johanneksen tekstistä.

Tarvitaanko sittenkin tekoja?

”Mihin tämä nyt johtaa”, parahtaa levoton sielu, joka vaivoin on oppinut panemaan toivonsa Jeesuksen täytettyyn sovitustyö-

hön, evankeliumiin ja armoon. Onko niin, että Kristuksen hääjuhlaan taivaassa pääsevät vain ne, joiden häävaate on tehty heidän vanhurskaista teoistaan? Jos niin on, miten hengellisesti köyhien ja epäonistuneiden kristittyjen silloin käy? Kuinka me voimme pelastua oman epätäydellisen elämän varassa?

Hyvä ystävä, salli minun kanssasi katsoa tätä kohtaa vielä hetki. Ei tehdä äkkinäisiä päätelmiä, vaan annetaan Jumalan sanalle aika avautua.

Kreikan sana vanhurskaus, joka saadaan tekemällä vanhurskaita tekoja, on *dikaiooma*, ja sitä sanaa Johannes tässä kohtaa käyttää. Vanhurskaat teot ovat niitä, jotka ovat sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa.

Mutta Uudessa testamentissa todetaan toistuvasti, että tällaiseen jokahetkiseen sopusointuun Jumalan tahdon kanssa ylsi yksinomaan Jeesus.

Raamattu todistaa yksiselitteisesti, että Jeesus ”ei synnistä tiennyt” (2. Kor. 5:21), ”ei syntiä tehnyt” (1. Piet. 2:22), hän eli ”ilman syntiä” (Hepr. 4:15), ”hänessä ei ollut syntiä” (1. Joh. 3:5).

Vain Jeesuksesta voidaan sanoa näin, ei kenestäkään muusta.

Elämällä täydellisen elämän Jeesus täytti Jumalan tahdon ja ”oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti” (Fil. 2:8). Jeesuksen koko elämä ja kuolema oli *dikaiooma*, Jumalan tahdon virheetön ja täydellinen toteutus. Koko Jeesuksen elämä oli hurskas ja kaikki hänen tekonsa olivat hurskaita, Jumalan tahdon mukaisia.

Kyllä, kyllä, saatat jo vähän kärsimät-

tömänä ajatella. Nyt on kuitenkin kyse Johannuksen Ilm. 19:8 pellavapuvusta, jonka Johannes sanoo tarkoittavan 'pyhien vanhurskaita tekoja'? Mistä siinä on kysymys." Meidän teostammeko evankelista puhuu?

Tarvittava puku on Jeesuksen lahja sinulle

Pyydä nyt Jumalaa antamaa sinulle sellaisen hiljaisen hetken sydämeesi ja kiinnitä huomiosi uuden käännöksen sanoihin Karitsan morsiamesta, jonka sanotaan olevan valmiina, koska "hänen ylleen on puettu hääpuku". Vanhempi käännös sanoi asian näin: "Hänen (morsiamen) annettiin pukeutua liinavaatteeseen."

Kummastakin käännöksestä pääasia näkyy selvästi ja yhtäpitävästi. Pyhillä ei taivaaseen tullessaan ole omaa hääpukua, pyhien vanhurskaita tekoja. Jos heillä olisi, heille ei tarvitsisi mitään hääpukua antaa.

Kreikan kielessä sana *didomi* tarkoittaa "jonkun antamista toiselle". Ja se sana on juuri tässä. Karitsan morsiamella ei ole mukanaan "pyhien vanhurskaita tekoja", vaan hurskaan elämän puku annetaan hänelle. Se on lahja, jonka Kristus on omilleen elämällään ja kuolemallaan kuttonut.

Juuri tämän tähden tämä kohta on lohduttava evankeliumi kaikille köyhille ja Jumalan tahdon suhteen alamittaisille myös alkukielisissä muodossaan. Se, mitä tarvitaan viimeisenä päivänä, *annetaan* Karitsan häihin tuleville. Sitä ei heillä itsellään ole omasta takaa.

Mutta miksi sitten Johannes sanoo, että "se pellavapuku tarkoittaa pyhien vanhurskaita tekoja"?

Siksi, että kun Kristus antaa omat hurskaat tekonsa taivaaseen tuleville, niistä tulee heidän omaisuuttaan, heidän hurskauttaan. Kristuksen elämä on heidän elämänsä, hänen hurskautensa on heidän hurskautensa. Kristuksen hurskaat teot ovat heidän hurskaita tekojaan sen jälkeen

kun heidän annetaan niihin pukeutua Kristuksen tähden.

Apostoli Paavali sanoi kolossalaisille tämän asian niin, että Kristus oli heidän elämänsä (Kol. 3.4).

Tähän sopii myös apostolin sana 1. Kor. 1:30: Kristuksen "Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Näin toteutuu kirjoitus: 'Joka ylpeilee, ylpeiköön Herrasta'."

Uusi suomennos kohdasta Ilm. 19:8 on alkukielen mukainen ja se sisältää sen sanoman, että viimeisenä päivänä meille *annetaan* lahjaksi Kristuksen vanhurskas elämä omaksi vanhurskaaksi elämäksemme. Se mikä on vanhaa on silloin lopullisesti kadonnut ja uusi on sijaan tullut.

Per-Olof Malk

Jos sinulla on vanhoja äänitteitä tai kirjoja – tuo niitä juhille!

Kokoamme talteen 1900-luvun julistajien puheäänitteitä. Otamme ääniarkistoomme kiitollisina vastaan lahjoituksina ääninauhoja, joihin on liitetty tieto puhujasta ja hänen aiheestaan sekä (mikäli se tiedetään) äänitysajankohta ja paikka.

Kokoamme myös viime vuosisatojen julistajien ja opettajien kirjoja. Kirjastoon otamme mielellämme vastaan kirjalahjoituksia. Erityistapauksissa saatamme myös ostaa kirjoja.

Äänitteiden kokoamisen tarkoituksena on tehdä myöhemmin osasta CD-kopioita, joita voidaan lainata tai myydä. Samoin voidaan loppuunmyytyjä kirjoja tulevaisuudessa kaukolainata.

Evankeliumin opintoyhdistys ry
PL 17, 05831 Hyvinkää
Puh. (019) 41 42 43
evank@evank.org

Entisen muslimin ajatuksia kärsimyksestä

Kun Jumala vaikenee

Minun täytyy tunnustaa, etten ole mikään pyhä ihminen. Monilla islamista kristinuskoon kääntyneillä on kerrottavanaan yli-luonnollisia tapahtumia. Minulla ei ole.

Päinvastoin, menin vanhaan anglikaaniseen kirkkoon eräiden ystäväni kanssa koska olimme lukeneet paikallisesta turkkilaisesta lehdestä halventavan kirjoituksen, jossa kerrottiin, kuinka tuossa kirkossa nuoria petkutettiin kääntymään kristityiksi tarjoamalla heille viiniä, 100 dollaria joka sunnuntai ja mahdollisuus naida englantilainen tyttö.

Olin 17 vuoden ikäinen kun sain kosketuksen Jeesukseen. Muistan miten pelkäsini kertoa asiasta kotona, muistan miten yksinäiseksi jäin ja kuinka kuljin makuupussini kanssa ystäväni ovelta toiselle.

En ole uskon sankari

Kaikkien kuluneiden vuosien jälkeen olen yhä rahaton, raitis ja naimaton ja kamppailen häpeän tunnetta, yksinäisyyttä ja pelkoa vastaan. Kun luen muiden uskovi-en todistuksia ja kuulen puheita suurista uskon sankareista, totean, etten ole yksi heistä.

Kahdesti olen lähes luopunut uskosta-ni. Toisella kerralla epäilin todella sitä, onko Jeesus kaikkien niiden kärsimysten ja niiden kamppailujen arvoinen, jotka minulla on, kun olen jäänyt Lähi-itään tekemään kristillistä työtä. Voisin helposti asettua johonkin läntiseen maahan ja viettää siellä miellyttävää kristillistä elämää.

Joissakin tilastoissa sanotaan, että kaikista historian aikana kuolleista marttyreistä 2/3 kuoli 1900-luvulla. Monia surmataaan yhä. Monet ovat lukkojen takana

vankiloissa, monia kidutetaan. Islamista kristityiksi kääntyneistä useimmat luopuvat uskostaan kuin jäävät uskoon. Ne, jotka jäävät kristityiksi kantavat elinikäistä häpeää, masennusta sisimmässään, he ovat yksinäisiä ja torjuttuja, kun perheet ja ystävät ja yhteisö ovat heidät hylänneet.

Kaiken kärsimyksen keskellä on paljon rukouksia joihin ei tule vastauksia. On paljon sielun levottomuutta, on heikkoutta, rohkeuden ja ilon puutetta. Monet uskovat eivät koe mitään siitä, mitä uskonsankareiden kertomuksissa kerrotaan uskovien voittoisasta elämästä.

Tämä herättää vakavan kysymyksen: Missä Jumala on kun miljoonia hänen lapsiaan kidutetaan brutaalilla tavalla? Miksi hän vaikenee kun kristittyjä kidutetaan ja miksi hän puhuu voimakkaasti kristittyjen konferensseissa, missä kuuluisat julistajat puhuvat ja ylistyslaulut kaikuvat?

Majakkatornin juurella on usein pimeää

Euroopassa sanotaan: ”Majakkatornin juurella on usein pimeää.” Jumala on usein hiljaa sen ihmisen elämässä, joka toimii Jumalan sanan julistajana.

On muistettava myös, että Jumalan hiljaisuus on eri asia kuin Jumalan poissa-olo. Jeesus ei tehnyt suurinta palvelusta Jumalalle kun hän käveli veden päällä tai rukoili tuntikausia. Suurimman teon Jumalalle hän teki kun hän suuressa tuskassa huusi Jumalaa Getsemanen puutarhassa ja jatkoi Jumalan tahdon noudattamista, vaikka se merkitsi yksin jäämistä, pimeyttä ja Jumalan vaikenemista.

Siitä me tiedämme, että kun kaikki ympärillämme epäonnistuu ja meidät hylätään, meidän kyynelme, veremme ja kuollut ruumiimme ovat suurin ylistyslaulu mitä koskaan olemme laulaneet.

Uskon aitous koetellaan pimeydessä.

Kuollut ruumis ei ole kaiken loppu. Joka menettää henkensä Kristuksen tähden nousee kuolleista Kristuksen tähden. ”Me tiedämme, että hän, joka herätti kuolleista Herran Jeesuksen, herättää Jeesuksen tullessa meidätkin ja tuo meidät eteensä yhdessä teidän kanssanne” (2. Kor. 4:14 KR 92). Kun meitä kohtaavat samanlaiset nöyryytykset ja kärsimykset kuin Jeesuksella oli ja kun kuolemme, meitä kohtaa myös sama etuoikeus nousta kuolleista ja hallita

Jeesuksen Kristuksen kanssa. Sen tähden... me emme lannistu vaikka me olemme kärsimysten heikentämiä” (2. Kor. 4:1 KR 38).

Kun Kristus rukoili Getsemanen puutarhassa sinä pimeänä yönä, hän tiesi, että hänen tuli tehdä se työ, mitä hän oli tullut tekemään, vaikka se maksaisi hänen henkensä. Hän tiesi, että hänen kuolemansa oli ainoa tapa, jolla ihmisille saattoi antaa elämän. Siksi historia muuttui tuona yönä ja ristillä, kun Jumalan Poika päätti olla antamatta periksi ja pitäytyi Jumalan tahtoon ja lupauksiin, vaikka Jumala vaikenä oli koko ajan hiljaa.

Z. Meral

Opi kulkemaan yksin Jeesuksen kanssa

Jumalan lapsi joutuu usein olemaan niin paljon yksin, että hän ei lopulta huomaa olevansa yksin.

Kristillisen elämämme varhaisemmissa vaiheissa me koemme pettymyksiä kun menetämme ihmisiä. Ihmiset, jotka olivat tukenamme ja valonamme katoavat läheltämme ja näkyvistämme ja ihmiset, jotka tavallisesti seisoivat rinnallamme ja apunamme, kääntyvät muualle ja jättävät meidät.

Tällaiseen meidän on totuttava niin, ettemme lopulta enää huomaa jääneemme yksin. Apostoli Paavali kirjoitti: ”...ei kukaan tullut avukseni vaan kaikki jättivät minut yksin... Herra kuitenkin auttoi minua ja antoi minulle voimaa” (2. Tim. 4:16–17.)

Uskomme ei saa nojautua ihmisvaloihin, jotka voivat himmetä vaan Valoon,

joka ei koskaan sammu. Kun meille tärkeät ihmiset jättävät meidät, me olemme surullisia kunnes me huomaamme, että juuri se olikin tarkoitus, jotta meille jäisi vain yksi, johon katsoa: Jumala.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja antaa luotettavan neuvon kun hän kirjoittaa: ”Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään” (Hepr. 12:1–2).

Älä anna minkään estää sinua katso-
masta kiinteästi Herraan kun on kyse kristillisestä opista ja sinusta itsestäsi ja pelastuksesta. Tämä koskee myös julistajia. Oikea Herran palvelija katsoo jatkuvasti Herran kasvoihin ja sitten hän menee julistamaan. Muut voivat meidät jättää, Herra pysyy uskollisena.

Oswald Chambers

Moni hyväksyy kristinuskon mutta ei sen pääsanomaa

1. Korinttolaiskirjeessään Paavali korostaa voimakkaasti, miten Jumala muuttaa kaikki toisenlaiseksi kuin mitä ihminen on suunnitellut: ”Sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaakseen sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäkseen mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä.” (1. Kor. 1: 27–29, KR 38, kuten muutkin Raamatun lainaukset tässä kirjoituksessa).

Näin Jumala hylkää jyrkästi kaiken sen, mikä on itsessään jonkin arvoista. Sen sijaan hän valitsee käyttöönsä ja välikappaleekseen sellaisen, ’joka ei mitään ole’.

Alkutekstin *ta mee onta* korostaa voimakkaasti valituksi tulleen omaa arvottömyyttä. Nähtävästi tämä ilmaisu on suunnattu tietoisesti kreikkalaista filosofiaa vastaan. Kreikkalaisilla oli ’oleminen’ korkeinta ja ennen muuta tämän ominaisuuden katsottiin kuuluvan jumalille. Paavalin mukaan Jumalan valinnan kohteena on juuri päinvastainen, se ’mikä ei ole’.

Paavalin hengenyhteys evankeliumeihin on tässä ilmeinen. Vuorisaarnan autuaaksi julistamisissa (Matt. 5: 3 ss.) julistetaan autuaaksi juuri ne, joilta puuttuu kaikki, mitä ihmismieli pitää onnen edellytyksenä.

Tähän ajatukseen liittyviä Jeesuksen sanoja ovat erityisesti Matt. 11: 25 ”Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisaalta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisil-

le.” Ihmisylpeys, kaiken uskonnon perusvirhe, jonka Paavali tunsi hyvin farisealaiselta ajaltaan, on tuhottava perusteellisesti, että Jumalan pelastussuunnitelmat voisivat toteutua.

Jumalan salattu valintatoimi hänen korottaessaan sen, mikä ihmisten silmissä on olematonta ja arvotonta, näkyy jo Israelin kansan kohdalla, mutta selvimpänä ja keskeisimpänä Kristuksessa.

Ihmisluonto nousee kapinaan tällaista menettelyä vastaan, mutta Jumalan aivoitukset ovat aivan toisenlaiset. ”Sillä sana ristiksestä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima” (1. Kor. 1: 18).

Ja vielä: ”Me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja viisaus” (1. Kor. 1: 23–24).

Kristuksen ristinkuolema loukkaa

Kun on puhe ristiinnaulitusta Kristuksesta ja hänen työtään kirkastavasta ristin saarnasta, ollaan kristinuskon ydinsanomassa. Mutta juuri tämä keskeisin kohta, josta lopulta kaikki riippuu, muodostuu kompastukseksi ulkopuolella oleville.

Juutalaisille on risti sanomattoman pahennuksen aihe. He eivät voi mitenkään käsittää, että häpeällisenä pahantekijänä kuolleen Kristuksen ristiä julistetaan voiton symbolina.

’Pakanoille’, aikansa hienostuneen sivistyksen ja uskonnollis-filosofisen maailmankatsomuksen omaksuneille ihmisille on ristin saarna sekä muodoltaan että asiasisällykseltään ala-arvoinen. Se on järjen mittapuun mukaan typeryyttä ja hullutusta.

Mitä selvemmin ja kirkkaammin evankeliumia julistetaan, sitä enemmän se saa liikkeelle vastustavia voimia, joiden taholta kristinuskon keskeisin sanoma leimataan pahennukseksi ja hullutukseksi.

Kristinuskoa voidaan julistaa niinkin, ettei korosteta sen perustavaa tosiasiaa, Kristuksen sovitustyötä ristillä, taikka koetetaan selittää se järjellä tajuttavaksi.

Kuitenkin: ristin saarna on luonteeltaan sellainen, että se ei salli mitään tinkimistä – eikä miedontamista. Sen on annettava olla sitä mitä se on: pahennusta ja loukkausta herättävässä muodossaan. Sellaisena sillä on vaikutuksensa. Ne, jotka ovat ”säädettyt iankaikkiseen elämään” (Apt. 13: 48) tarttuvat siihen kiinni ja löytävät siitä elämälleen kestävän perustuksen. Kaikki muut siihen pahentuvat tai loukkaantuvat. Heille pysyy iäti salattuna ja käsittämättömänä, kuinka muutamat voivat uskoa sellaiseen järjettömyyteen kuin sanomaan ristiinnaulitusta Vapahtajasta.

Aidossa ja alkuperäisessä muodossaan ristin saarna vaikuttaa aina hajottavasti. Se herättää taistelun puolesta ja vastaan. Milloin näin ei tapahdu, on syytä tutkia, onko julistuksessa vikaa. Pelastuville, Jumalan aivoituksen mukaan kutsutuille ihmisille muodostuu sana rististä Jumalan viisaudeksi ja voimaksi, sala-tuksi elämän ja virvoituksen lähteeksi.

Jos kristinuskon paradoksi ja hullutus, risti, syrjäytetään toisarvoisena, joudutaan pääasiasta eroon ja sotkeudutaan sivuseikkoihin sekä turhiin mietiskelyihin, jotka eivät millään tavalla edistä uskon perustuvaa Jumalan armotaloutta.

*Olavi Tarvainen
Salattu Jumala 1955, ss. 83–85*

Elämäni varrelta

Olen tuntenut syyllisyyttä lapsesta alkaen. Ahtaanpuoleinen kristillinen kasvatus opetti minulle synnintuntoa. Armon avaruutta olen opiskelemissa edelleen.

Lapsena ihmettelin usein, miten onnistuinkin niin usein pahoittamaan äitini mielen – tietämättäkin. Kun kylässä olon jälkeen sain toruja, päätin, että seuraavalla kerralla äidin ei tarvitse minua moittia. Päätin olla ”kiltti ja tottelevainen lapsi”.

Tiesin, että murehduttaessani äitiä, murehdutin myös Jumalaa. Opin toki senkin, että kun pyydän anteeksi ensin Jumalalta ja sitten ihmisiltä (äidiltä) niin saan anteeksi ja olen taas taivaskelpoinen.

Mutta anteeksiantamus maksoi parannuksen verran. Usko oli raskas velvollisuus helvetin pelosta. Pitkät ajat meni niin, etten muuta tietä nähnytkaan. Anteeksianto oli ehdollista.

Nuorena en tiennyt, miten syvää pahuus ihmisessä on. Minussa. Enkä taida tietää nytkään.

Luulin tietäväni. Kaduin, rukoilin, pyysin anteeksi, aloitin alusta, itkin, murehdin (ainakin jossain määrin ja ainakin mahdollista oman maineen menettämistä), lupasin elää toisin, päätin, että nyt varon, nyt varjelen elämäni – tästä lähtien.

Mutta toisin kävi. Yhä syvemmälle olen joutunut. Eikä kaivon pohjaa näy eikä tunnu jalkojen alla. Syvä, pohjaton lieju vain ja siihen olen jäänyt kiinni.

On vaikea läksy oppia, että olen perinnöllisesti syntinen, parantumattomasti syntisairas tässä maailmassa.

Mutta – onneksi – Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä kaikille, jotka ottavat sen vastaan Jumalan suunnittelemassa lahjapaketissa.

Vuokko Jokinen

*Kutsumme Sinut
ja ystäväsi mukaan vuosittaiseen päätapahtumaamme,*

5. valtakunnalliseen Kristus-juhlaan

Jyväskylään 8.–9.8.2009

Jyväskylän kristillisellä opistolla, Sulkulantie 28.

Evankeliumi Jes. 53:n mukaan

Ohjelma

Lauantai 8.8.

Opetuspainotteinen päivä

- 12.00 Tulolounas
- 13.00 Alkusanat. Kuoro.
Ihmeellinen Jeesus. Matti Pyykkönen
- 14.00 Kahvi ja pöytäkeskustelut
- 15.00 **Sijaiskärsimys ja sen merkitys.** Olavi Peltola
Jaakko Pirttiahon trio laulaa
- 16.00 **Vanhurskauttaminen ja uusi elämä.** Per-Olof Malk
Margit Liimatainen ja Riina Saastamoinen laulavat.
- 17.00 Päivällinen ja pöytäkeskustelut
- 19.00 **Lauluseurat ja esirukoushetki.** Paavo Lievonen. (Rukousaiheet jätetään
esirukouslaatikkoon aulassa etukäteen) Kuoro ja lauluryhmät.
- 20.30 Iltapala

Sunnuntai 9.8.

Sielunhoitopainotteinen päivä

- 8.30 Aamiainen
- 10.30 **Uskon ja epäuskon taistelu meissä.** Liisi Jokiranta
Kuoro
- 11.30 Lounas ja pöytäkeskustelut
- 12.30 **Voima heikkoudessa.** Olavi Peltola
Margit Liimatainen laulaa.
- 13.30 Kahvi ja pöytäkeskustelut
- 14.15 **Päätösseurat.** Margit Liimatainen. Osallistujien puheenvuoroja.
- 15.30 Lähtöpala

Säestys: Elina Lievonen ja Mauri Pelkonen, kuoronjohtaja Auni Pelkonen.

Järjestäjät: Evankeliumin opintoyhdistys ry sekä Yhteistyöryhmä

Ilmoittautuminen

Majoitukseen ja ruokailuihin ilmoittautumisen takaraja on **3.8.2009**. Ota yhteyttä Evankeliumin opintoyhdistyksen toimistoon, puh. **(019) 41 42 43** tai sähköpostitse os. evank@evank.org.

Majoittuminen

Majoitus opiston oppilasasuntoloiden 2 hengen huoneissa: 34 euroa henkilöltä 2 hengen huoneessa (yhden hengen huoneessa 52 euroa). Hintoihin sisältyy aamupala sunnuntaina.

Paikoitusalueella voi pitää asuntovaunuja ja asuntoautoja, mutta niihin ei saa mitään liittymiä.

Pyydämme ystävällisesti tekemään huonevaraukset mahdollisimman pian.

Ruokailut

Hinnat opiston ruokailuhinnaston mukaan. Erityisruokavalioista tulee ilmoittaa etukäteen.

Tilaamme ruoat opistolta etukäteen. Siksi ennakoilmoittautuminen myös ruokailuihin on tarpeen.

Lasten ohjelmasta

Lasten ohjelman järjestäminen on vielä epävarmaa. Ole ystävällinen ja ota asiaa yhteyttä elokuun alussa. Kiitos.

Olavi Peltolasta opetusneuvos

Tasavallan presidentti on myöntänyt opetusneuvoksen arvon rovasti Olavi Peltolalle 12.6.2009. Arvonimi myönnettiin Peltolan ansioista lähetystyöntekijäkoulutuksen kehittäjänä. Peltola on luonut perustan sekä Kansanlähetyksen että Kylväjän lähetystyöntekijäkoulutusohjelmille. Hänen johtamansa lähetykskoulutuksen on saanut lähes 300 henkilöä, joista suurin osa on sitten toiminut ulkolähetystyössä.

Peltola on myös tuottanut merkittävän määrän oppikirjoja. Internetissä olevassa 300 luetuimman suomalaisen listassa Peltola on sijalla 47 esim. ennen Hilja Haahtea, Juhani Ahoa ja Aleksis Kiveä. Suuri osa hänen kirjallisesta tuotannostaan on helposti luettavissa Internetissä osoitteessa www.kolumbus.fi/rov.o.peltola.

Peltolan suurelle yleisölle suunnattu raamattuluentotoimintansa on kestänyt vuosikymmeniä ja jatkuu yhä. Kymmeniä hänen luentojaan on nykyisin saatavana CD-levyillä. Ensimmäinen DVD-opetuslevy on tekeillä.

Rovasti Peltola pitää elokuun Kristusjuhlan kumpanakin päivänä luennon. 26.8. Peltola viettää 80-vuotisjuhlaansa kotiseurakunnassaan Helsingin Lauttasaaressa.

Armo riittää -lehti kiittää uskollista kirjoittaja-avustajaansa ja lehti, yhdessä Evankeliumin opintoyhdistys ry:n ja Yhteistyöryhmän kanssa, onnittelevat Peltola sekä merkkipäivän että arvonimen johdosta.

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

Puh. (014) 633 334

Tunne vai usko?

Jumalan lahjoittama sydämenusko on se Jumalan armoteko, jolla syntinen vastaanottaa vanhurskautuksen. Luonnollisen (kreikaksi *psykikos*, ”sielullinen”, 1. Kor. 2:14) ihmisen tunteet vaihtelevat ulkoisten tekijöiden mukaan.

Elämme ajassa, jossa etsitään ja tarjotaan tunne-elämyksiä. Apostoli Paavali sanoo, että tunnusomaista lopun ajalle on, että ihmiset ovat silloin ”hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia” (2. Tim. 3:4).

Sanat ”usko” tai ”uskoa” löytyvät UT:sta yli 160 kertaa. ”Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta'” (Room. 1:17). Vertaa näihin kohtiin ylistysopettajan väittämää: ”Ellei ole ylistystä, ei myöskään ole valtaistuinta eikä siis Jumalan läsnäoloa. Ellei ole Jumalan läsnäoloa, ei elämäkään ole mahdollista.”

Sana sen sijaan vakuuttaa:

”...saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä” (Room. 3:22–25).

”... mutta nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen vereensä” (Ef 2:13). Jumala on jo uskon kautta ”yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa” (Ef. 2:4–6).

Miksi tarvittaisiin ylistyksen tuomaa tunneavainta avaamaan ovi sinne, missä jo olemme uskon kautta?

Evankeliumin ydinsanoma on: yksin

armosta, yksin uskosta, yksin Kristuksen tähden. Tämä on se perusta, jolla Jumalan kansa on kautta vuosisatojen ylistänyt ja kiittänyt Jumalaa.

”Karitsa, joka on teurastettu, on arvolinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkon kauden ja ylistyksen” (Ilm. 5:12).

”Hyvä on Herraa kiittää ja veisata kiitosta sinun nimellesi, sinä Korkein” (Ps. 92:1, 2).

”Mutta minä turvaan sinun armoosi; riemuitkoon minun sydämeni sinun avustasi. Minä veisaan Herralle, sillä hän on tehnyt minulle hyvin” (Ps. 13:6).

”Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on” (Ps. 103:1).

Kiittää, kunnioittaa ja ylistää Jumalaa Hengessä ja totuudessa, kaikessa laajuudessa, kuuluu luonnostaan uudestisyntyneen Jumalan lapsen elämään – se on elävää elämää. Se on aitoa vapautta eikä jokin menetelmä, orkestroitu metodi, johon täytyy alistua. ”Elämä lähtee sydäimestä”, ja kun Kristus uskon kautta asuu sydämessämme, koko elämämme kiittää, kunnioittaa ja ylistää Herraa – myös huulemme!

Kun tunnelma viedään, jääkö mitään jäljelle? Erään nuoren aktiivin ylistyslaulajan sielunelämää oli ”venytetty” niin, ettei se enää kestänyt, vaan hän joutui laitoshoittoon. Hän otti minuun yhteyttä ja kysyi vaivattuna: ”Mistä tiedän olevani uskossa, kun en pääse ylistystilaisuuksiin?” Näitä murheellisia tapauksia on viime vuosina tullut tietooni toistakymmentä.

Matti Pyykkönen

Ote kirjasta

Herätysliikkeen huominen (2008)

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Internet kotisivut: www.evank.org
 webmaster Petri Malk
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh.
 045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Fil.maist. Kaija Kallioinen,
 p. 040 538 3461,
 kaija.kallioinen@kolumbus
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185
Tuki työlle:
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampopankki)
 ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää *Hengellinen lukemisto*

6. vuosikerta. Ilmestyy parillisina kuukausina. Lehti on taloudellisesti ystävien ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehtien numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2009

Kiitos EVOP:n työlle antamastasi tuesta!

Saajan tilinumero. Mottagarens kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
	800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH		
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07	
Maksaja Betalar		Käytä viitenumeroa, kiitos!	
		1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle Kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

M – Suomen
Posti Oyj

Jeesus myrskyissä ja tyvenessä

Norjalainen Skovgaard Petersen on puhuttelevasti sanonut, että Jeesuksen sielu oli kuin hänen kotijärvensä Gennesaret, sillä nopeat säävaihtelut ovat kuulemma yleisiä Gennesaretillä.

Jeesuksen viimeisten elinpäivien aikana tämä näky selvästi.

Saavuttuaan Jerusalemin pääsiäisjuhille Herran sisimmässä puhkesi myrsky ja hän sanoi: ”Nyt minun sieluni on järkytetty; Isä pelasta minut tästä hetkestä (Joh. 12:27-28 KR 38 tässä ja jatkossa).

Ylimmäispapillisen rukouksen aikana pitkäperjantain vastaisena yönä Kedronin laaksossa Herran sielu tyyntyi merkilliseen rauhaan: ”Isä, hetki on tullut...” Juuri näinhän tässä pitää käydä. Tätä varten minä olen maailmaan tullut. Nyt on aika pelastaa syntiset ihmiset.

Getsemanessa rajumyrsky puhkesi taas uudelleen ja hän sanoi: ”Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti. Abba, Isä, kaikki on mahdollista sinulle; ota pois minulta tämä malja...” (Mark. 14:34-36).

Jotkut ovat hämmentyneitä tästä Jeesuksen rukouksesta. Ihmettely osoittaa, etteivät he edes aavista, mikä sietämätön kuorma oli tulossa hänen päälleen. Jumala oli heittävässä kaikkien meidän syntivelkamme hänen kannettavakseen.

Mutta kun vangitsijat ottivat hänet, oli hänen sieluunsa tullut rauha, joka sitten säilyi kuulustelujen ajan koko aamuyön.

Viimeinen myrsky hänen sielussaan nousi kun Jumala hylkäsi hänet ristillä. ”Jumalani Jumalani miksi minut hylkäsit?” Mutta ennen henkensä antamista lepo oli taas palannut Herran sieluun ja hän rukoili turvallisesti: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.”

Ehkä sinä lukijani tunnistat näistä Jeesuksen sielun liikkeistä oman sielusi tyvenet ja myrskyt. Ei usko Jumalaan ja ilo Herrassa poista näitä vaihteluja, kamppailuja, joita maailmassa tulee ristin tiellä. Ei usko ja ilo poista sielunvihollisen hyökkäyksiä ja toisten ihmisten aiheuttamia kärsimyksiä. Mutta kuinka Jeesus olikaan päättänyt jäähyväispuheensa: ”Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.” (Joh. 16:33.)

Uskova ei tuhoudu maailmassa puhaltaviin vihureihin eikä myrskyihinkään, hän ei huku, vaan hän pelastuu. Sillä Isä on suurempi kuin myrskyt ja tyvenet. Isä hallitsee meidän pelätessämme ja ollessamme rohkealla mielellä. Kenellä vain Jumala on taivaallisena Isänä, hän voi aina lopulta sanoa: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.” Tähän on lupa, sillä Jeesus opetti meitäkin aloittamaan rukouksemme sanomalla: ”Abba – Isä meidän, joka olet taivaassa.”

Per-Olof Malk